Pentecosta - Temps Pasqual

Per pregaria.cat el dj., 17/05/2018 - 10:15

Fets 2,1-11
Ga 5,16-25
Jo 15,26-27;16,12-15

Avui celebrem una de les festes més importants de l'any, juntament amb el Nadal, que commemora l'encarnació, el naixement de Jesús en el nostre món, i juntament amb la Pasqua, que celebra la resurrecció de Jesús, el Senyor, perquè el nostre Déu és el Déu de la vida.

Sovint ens passa desapercebuda aquesta festa de Pentecosta, perquè sembla que sigui simplement la cloenda del temps Pasqual. Però, en realitat, és la festa de la vida de Déu en nosaltres per l'Esperit.

1) Us enviaré l'Esperit de veritat

Jesús abans de la seva Passió ja anava dient als seus deixebles que marxava però que no els deixaria sols, que enviaria l'Esperit de la veritat i de la força de Déu en nosaltres. No ens ha deixat sols. Déu no ens deixa sols, mai. El seu Esperit ve a nosaltres, vol habitar en nosaltres. Ho desitja ardentment. Perquè el Senyor sap que som febles, que necessitem un Defensor. Sap que necessitem un guia que ens condueixi a la veritat i a la vida veritable. Sap que necessitem qui ens doni força i esperança.

Potser avui és un dia idoni per posar-nos davant el Senyor, amb les mans obertes, físicament si és possible, en signe d'acollida. Disposats a rebre. Amb les mans obertes perquè sabem que en realitat les tenim buides. Perquè són fràgils. Obertes perquè volem que sigui Ell qui ens les ompli. Volem que, així com les mans les tenim obertes, el nostre cor també estigui obert per acollir aquest "Habitador de l'ànima" que és l'Esperit.

Sí, Jesús sabia perfectament que tenim "una càrrega massa pesada", que la nostra fragilitat no ens deixa, encara, viure plenament la Vida que ell ha vingut a donar-nos. Per això ens ha donat l'Esperit, perquè ens vagi conduint, perquè ens vagi ajudant a seguir el camí.

Tant de bo avui, com dèiem, obrim les mans i el cor, en silenci, per deixar que l'Esperit entri en nosaltres…

2) Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre

Sant Pau en la carta als Gàlates ens recorda un fet del que hem de ser ben clars. Els impulsos de l'Esperit, l'estil i els principis de l'Evangeli, no són senzills, estan confrontats amb els impulsos, l'estil i els principis 'del món', de la mundanitat, del prestigi, del poder, de la supèrbia, de l'autobombo, de l'egoisme, de l'exclusió, de la ignorància dels sofriments dels altres, de les rivalitats, dels excessos, dels abusos i maltractaments de tot tipus, de la mentida, de la defensa dles propis interessos per sobre de la fraternitat… Podem pensar, per un moment, com podem continuar aquesta llista, o bé com omplir de contingut cadascuna d'aquestes paraules. Malauradament estan plenes de realitat concreta.

I hem de veure que sí, que els impulsos de l'Esperit van per una altra banda. Oposada a aquesta. Com diu sant Pau, els fruits de l'Esperit són ben diversos. Els podem recordar, simplement, i sentir a manera d'examen de com ens deixem portar per l'Esperit en la nostra vida. Sí, els fruits de l'Esperit són: Amor, Alegria, Pau, Paciència, Bondat, Fidelitat, Mansuetud, Sobrietat…

Com visc cadascuna d'aquestes dimensions? Com em deixo conduir per cadascun d'aquests camins?...

3) Sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengues

En la primera lectura, el relat de la Pentecosta dels apòstols, i de Maria que sens dubte era també amb ells, podem fixar-nos en com l'Esperit té una qualitat ben notable: no és uniformitzador, no és una recepta igual per a tots/es. L'Esperit fa que les bondats i l'acció de Déu es declinin, s'expressin, en les diverses llengües, és a dir, les diverses identitats, maneres de ser, de cadascú. L'Esperit ve a nosaltres allà on som. No allà on creiem que hauríem de ser. I allà on som, s'adapta a la nostra realitat, per fer-nos comprendre i fer-nos viure les meravelles de Déu. És tremendament respectuós amb la condició humana i amb la diversitat de realitats i maneres d'entendre i de viure les coses. Per a cadascú, allà on sigui, l'Esperit és Bona Nova i força per a ser-ne testimonis.

Potser avui podem valorar com l'Esperit ve a nosaltres, a mi, allà on som, i proclameem les grandeses de Déu de manera íntima, adaptada a la meva manera de ser, adaptant-se allà on sóc, per fer-me avançar per a ser testimoni…

Que el Senyor, doncs, tan generós que ens ha enviat la seva mateixa presència en l'Esperit, ens acoompanyi sempre, i que el sapiguem acollir i actuar en nosaltres.

ETIQUETES